

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně: Por. Mgr. L. P., X,

proti
žalovanému: Policejní prezident, Strojnická 935/27, 170 89 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 24. 1. 2023, č.j. PPR-50893-6/ČJ-2022-990131,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 22. 3. 2023, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 23. 3. 2023, domáhala zrušení rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 24. 1. 2023, č.j. PPR-50893-6/ČJ-2022-990131 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), zamítnuto žalobkynino odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ve věcech

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

služebního poměru ze dne 10. 11. 2022, č. 9336/2022 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 93 a § 94 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuta žádost žalobkyně ze dne 23. 6. 2020 o zpětné doplacení náhrady nákladů na výživu pozůstalých jako pozůstalé po příslušníkovi, neboť jí nevznikly žádné nároky související s vyplacením náhrady nákladů na výživu pozůstalé.

2. Nároky související s vyplacením náhrady nákladů na výživu pozůstalých jsou upraveny zákonem o služebním poměru. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

3. Žalobkyně nejprve stručně popsala skutkový stav věci. Prvoinstančním rozhodnutím, které bylo vydáno až na základě podnětu veřejného ochránce práv ze dne 16. 8. 2022, č.j. KVOP-43095/2022, nebyl žalobkyni uznán nárok na zpětné doplacení náhrady na výživu pozůstalých s odůvodněním, že po celou dobu ode dne vzniku smrtelného služebního úrazu jejího otce dne 4. 10. 1992 jí nevznikly žádné nároky související s vyplacením náhrady nákladů na výživu pozůstalé. Toto rozhodnutí napadla žalobkyně odvoláním, ve kterém poukazovala na porušování principu rovnosti dle Ústavy ČR a Listiny základních práv a svobod, který zajišťuje právo na přiměřené hmotné zabezpečení při ztrátě živitele. Žalobkyně současně opakovaně poukázala na nesprávný výpočet náhrady, který pozůstalé diskriminuje, a trvala na odstranění tvrdosti zákona ohledně promlčecí lhůty z důvodů nekvalifikovaných postupů a závažných pochybení Policie ČR.
4. Dále žalobkyně pod čísly 1 - 14 definovala žalobní námitky.

1. *Policejní prezident jednostranně podepisuje nekvalifikované podklady svých tajemníků, aniž by je objektivně posoudil a aniž by přihlédl k důkazním prostředkům poškozených. Jako zástupce škůdce neprojevuje potřebnou míru objektivitu a spravedlnosti. Ignoruje stanoviska veřejného ochránce práv. Akceptuje nedodržování zákonů Policií ČR, což v současné době a po zkušenostech matky žalované (správně žalobkyně – pozn. soudu) paní K. P. v jejím řízení lze kvalifikovat jako zneužívání pravomoci veřejného činitele a úmysl se obohacovat na pozůstalých po policistovi, což považují za hyenismus.*
2. *Hrubé procesní chyby Policie ČR při vzniku úrazu, nedodržení služebního postupu, neznalost mzdové problematiky a poškozování práv pozůstalých výpočtem náhrady zůstávají ze strany policejního prezidenta bez povšimnutí. Dle interních směrnic Policie ČR nesmí výpočtem snížit výši nároku. Výše nároku odpovídá výši náhrady na ztrátě na výdělku. Výplata usmrceného policisty měla pokračovat, akorát ve prospěch pozůstalé manželky. Dílčí metoda se dala použít maximálně na rozdělení výše náhrady mezi pozůstalé. Od 1. 1. 1993 se měl aplikovat zákon č. 37/1993 Sb. Čl. 10 odst. 3.*
3. *Nedodržení § 79 výnosu ze dne 23. 6. 1992, kterým se provádí zákon ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků policie ČR po vzniku události.*
4. *Porušení zákona č. 1/1992 Sb. odst. 1 zákon o mzdě při výpočtu.*
5. *Porušení zákona č. 1/1992 Sb. odst. 5 zákon o mzdě při výpočtu.*
6. *Porušení čl. 30 odst. 1 Listiny práv a svobod. Náhrada je součástí práva na přiměřené hmotné zabezpečení při ztrátě živitele. Lidé jsou svobodní a rovni v důstojnosti a právech. Nelze diskriminovat pozůstalé, jejichž nároky vznikly před platností zákona č. 361/2003 Sb., kde je výpočet náhrady jasně definován a jen potvrzuje námitky žalobkyně - 80% hrubého platu odpovídá důstojnému zachování hmotné úrovně pozůstalých. Podle výpočtu Policie ČR*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

- přiznala matce žalované (správně žalobkyně – pozn. soudu) paní K. P. pouze 2/6, tj. 33% čistého platu a žalované (správně žalobkyni – pozn. soudu) žádnou náhradu.*
7. *Neaplikace zákona č. 37/1993 Sb., zákon ČNR o změnách v nemocenském a sociálním zabezpečení.*
 8. *Neaplikace zákona č. 160/1993 Sb., Čl. 10 odst. 3 zákon, kterým se mění a doplňuje zákon České národní rady č. 589/1992 Sb. o pojistném na sociální zabezpečení ve znění zákona ČNR č. 10/1993 Sb.*
 9. *Neaplikace zákona 74/1994 Sb., kterým se mění a doplňuje zákoník práce ve znění pozdějších předpisů.*
 10. *Neaplikace § 10 NOZ. Policie ČR měla použít pro výpočet zákon č. 361/2003 Sb., zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.*
 11. *Neznalost zaměstnanců ekonomického odboru Ministerstva vnitra Ing. E. Ž. a Mgr. I. H. při výpočtu náhrady, kdy odsouhlasily výpočet průměrné mzdy jako celkový průměr za veškerou odpracovanou dobu. To je alarmující ukázka ignorace vedoucích zaměstnanců Ministerstva vnitra. Pokud rozhodují zodpovědné osoby na MV takto nekvalifikovaně, nemohli pozůstalí dostat náhradu ode dne vzniku škodné události, protože ji počítali chybně a pozůstalé celou dobu mystifikovali, že žádná náhrada nevyšla. Žalovaná (správně žalobkyně – pozn. soudu) přiložila výpočet náhrady vyhotovený matkou K. P. a žádala o jeho posouzení, potažmo akceptaci.*
 12. *Policie ČR zahrnula do výpočtu náhrady paní R. T.. Paní R. T. je sice dcerou usmrčeného por. S. P., ale nežila s ním ve společné domácnosti. Paní R. T. nepobírala sirotčí důchod. Z pohledu Orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra tedy nebyla v okruhu vyživovaných osob. Logický rozpor policejní prezident neshledal.*
 13. *Při výpočtu náhrady matky žalované (správně žalobkyně- pozn. soudu) paní K. P. Policie ČR zahrnula paní R. T. a žalovanou (správně žalobkyni – pozn. soudu) do okruhu vyživovaných osob, ačkoli již byly schopny se samostatně živit. Při výpočtu náhrady žalované (správně žalobkyně-pozn. soudu) Policie ČR sdělila, že dovršením 26. roku života nemá již žádný nárok na náhradu. Logický rozpor policejní prezident opět neshledal.*
 14. *Při odnětí sirotčího důchodu Orgán sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra implementoval nové zákony, ačkoli po celou dobu nedošlo k přerušení vyplácení důchodu z důvodu na straně pozůstalých. Policie ČR ostentativně trvá na aplikaci zákona č. 186/1992 Sb. po celou dobu, ačkoli u pozůstalých docházelo k podstatným změnám poměrů každý rok z důvodů valorizace důchodů. Z ekonomického hlediska se evidentně Policii ČR a Ministerstvu vnitra ČR u důchodů vyplatí aplikace nových zákonů a u náhrad setrvání na původní právní úpravě. Žalobkyně zde shledává snahu Policie ČR o úmyslné obohacení se na úkor pozůstalých.*

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 21. 6. 2023, v němž nejprve konstatoval, že uplatněné žalobní námitky kopírují převážně námitky odvolací a týkají se skutečností, které vůbec nejsou předmětem napadeného a prvoinstančního rozhodnutí. Z povahy věci tak nemohou založit důvodnost předmětné žaloby. Žalovaný se přesto z opatrnosti k žalobním námitkám vyjádřil, přičemž z velké části odkázal na znění napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

6. Žalovaný měl za to, že řízení ve věcech služebního poměru bylo vedeno v souladu se zákonem o služebním poměru a obě správní rozhodnutí naplňují veškeré náležitosti, které na ně klade zákon o služebním poměru, a to jak po obsahové, tak po formální stránce. Z napadeného rozhodnutí, jakož i z rozhodnutí prvoinstančního je plně seznatelné, jaké podklady vzali služební funkcionáři za podklad svého rozhodnutí a jaké závěry z nich učinili. Rozhodnutí jsou náležitě odůvodněna a řízení, které jim předcházelo, je prosté vad, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí.
7. Žalovaný shrnul, že k tomu, aby mohl žalobkyni vzniknout nárok na doplatek náhrady nákladů na výživu pozůstalých, je z logiky věci nezbytné, aby žalobkyni byla přiznána samotná náhrada. Jelikož k tomu nikdy nedošlo, nelze na druhou žádost o doplatek nahlížet jinak než jako na žádost bezdůvodnou. Žalobkyně v žalobě nepředložila jedinou žalobní námitku, která by mohla zavdat pochybnosti o správnosti a zákonnosti napadeného a prvoinstančního rozhodnutí, když se v žalobě omezila na námitky týkající se výpočtu náhrady v případě své matky, který není předmětem řízení vedeného s žalobkyní. Žalovaný na základě výše uvedeného navrhl žalobu zamítnout.

[IV] Replika žalobkyně

8. Žalobkyně podala k vyjádření žalovaného repliku ze dne 11. 7. 2023, v níž uvedla, že na svých dosavadních žalobních námitkách trvá. Dle jejího názoru je vyjádření žalovaného k žalobě sepsané tajemnicí policejního prezidenta plk. JUDr. Kateřinou Janulkovou prokazatelně zneužitím pravomoci veřejného činitele a snahou o obohacení se na úkor pozůstalých, což žalobkyně považuje za ryzí hyenismus. Žalobkyně trvala na podjatosti plk. JUDr. Kateřiny Janulkové, která, dle žalobkyně, vedla řízení stejně neobjektivně jako u matky žalobkyně K. P. a v duchu porušování práv na přiměřené hmotné zabezpečení při ztrátě živitele dle čl.30 odst.1 Listiny práv a svobod.
9. Žalobkyně členila obsah repliky, podobně jako žalobní text, do bodů.
 1. *V roce 1992 se sociální a zdravotní pojištění z platu zaměstnance neodvádělo, pouze daň z příjmu. Průměrný plat se okamžikem vzniku úrazu změnil na průměrnou mzdu z důvodu přechodu na civilisty (pozůstalé). Policie tudíž byla povinná uplatnit zákoník práce a prováděcí předpisy k zákoníku práce, což potvrdil Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č.j. 30 Ad 4/2017-76. Zákon o služebním poměru jasně stanovil výši nároku. Ta se musí rovnat výši platu při ztrátě na výdělků. Zde je jednoznačně porušen zákon a Listina práv a svobod, čl. 30 ods.1. Argumentace žalovaného jsou irelevantní a neobjektivní. Nesprávným výpočtem, který provedlo ekonomické oddělení na Ministerstvu vnitra v roce 2013, byla žalobkyně poškozena na svých právech od počátku, stejně jako její matka. Princip rovnosti je nutno implementovat vzhledem k poškozeným na ztrátě na výdělků, ale také k ostatním poškozeným pozůstalým, u kterých se používá výpočet náhrad dle nové právní úpravy služebního zákona č. 361/2003 Sb. Výše náhrad je třikrát i vícekrát vyšší než v případě žalobkyně, protože odpovídá výdělků zemřelého.*
 2. *Výpočet průměrné mzdy nebyl proveden v souladu s právními předpisy. Nelze počítat aritmetickým průměrem. Počítá se jako součin hodinového průměru a koeficientu 4,348. Kdyby na to má matka nepoukázala námitkou k výpočtu v roce 2016, Policie by zapřela i to málo, co vyplácí matce žalobkyně v současné době. Kompetentní orgány na Ministerstvu vnitra, potažmo Policie neznají základy personalistiky.*
 3. *Žalovaný nerespektuje ani jednu námitku protistrany ani ombudsmana. Pokaždé cituje služební zákon 186/1992 Sb. a ignoruje logiku a podstatu věci, a sice, že výpočet Policie,*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

respektive Ministerstva vnitra neodpovídá výši náhrady určené zákonem – náhrada na výživu pozůstalých se rovná výši náhrady při ztrátě na výdělků. Jedná se o autentické náhrady. 80% hrubého výdělků je poměrně ve výši 100% čistého příjmu, co je na tom k nepochopení? Výpočet nesmí snížit výši náhrady.

4. *Žalovaný argumentuje, že předmětem řízení je pouze otázka zpětného doplacení náhrady nákladů na výživu pozůstalých a nemůže přepočítat zcela nově a znovu. S tím nesouhlasil již Krajský soud v Plzni Rozsudkem č.j. 30Ad 4/2017-76. Podle § 96 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. Změní-li se podstatně poměry poškozeného, které byly rozhodující pro určení výše náhrad škody, může se poškozený i policie domáhat změn v úpravě svých práv. Upozorňuji, že valorizace průměrného platu vyhlášené vládou ČR každoročně, je také podstatnou změnou poměrů. To bylo také důvodem k přepočtu náhrady dle nové právní úpravy, což nebylo ze strany Policie provedeno. Orgán sociálního zabezpečení naproti tomu novou právní úpravu akceptuje. Zde shledávám právní rozpor v implementaci zákonů.*
5. *Žalovaný neshledává paradox v tom, že Policie ČR zahrnula do výpočtu náhrady u mé matky K. P. od data 1.9.2016 paní R. T. a Žalobkyni. Je pro ni nadbytečné se k tomu vyjadřovat. Co je nadbytečné na tom, že u výpočtu náhrady mé matky jsem zahrnuta do okruhu vyživovaných osob doposud? To se mne dle žalovaného netýká? Od 1.9.2016 se významně změnila poměry pozůstalých, a sice, že dcery zemřelého nespádají od tohoto data do okruhu vyživovaných osob, přesto jsou stále součástí výpočtu náhrady mé matky K. P.*
6. *Argumentace žalovaného, že žalobkyně žádala ve své 1. a 2. žádosti náhradu zpětně je alibistická. V těchto žádostech nic takového uvedeno není. Stejně tak argumentace, že se ztratil spis mého zemřelého otce a Policie tudíž nemůže doložit, že porušila § 79 Výnosu ze dne 23.6.1992, kterým se provádí Zákon ČNR č. 186/1992 Sb. o služebním poměru příslušníků policie ČR po vzniku události.*
10. *Konečně, v bodech 7 – 9 žalobkyně vyslovila přesvědčení, že její námitky jsou stručné a jasné, nic zmatečného na nich žalobkyně neshledala. Navíc jsou v souladu s vyjádřením ombudsmana. Žalobkyně byla přesvědčena, že došlo a stále dochází k závažným a protiprávním pochybením na straně Policie ČR.*

[V] Posouzení věci soudem

11. *Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).*
12. *Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*
13. *Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.*
14. *Při jednání před soudem dne 23. 10. 2024 žalobkyně i žalovaný setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.*
15. *Žaloba není důvodná.*
16. *Stran skutkových okolností soud připomíná, že žalobkyně podala žádost o přiznání náhrady nákladů na výživu pozůstalých datovanou dne 27. 8. 2013 (dále jen „první žádost o náhradu“), která byla zamítnuta pro nesplnění podmínek pro přiznání nároku na náhradu nákladů na výživu pozůstalých (sirotčí důchod vyplácený žalobkyni byl vyšší než vypočtená náhrada nákladů na výživu pozůstalých). Žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí (=*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 31. 3. 2014, č. 477/2014) nepodala odvolání, nabylo proto dne 22. 4. 2014 právní moci.

17. Dne 27. 7. 2016 dávala žalobkyně další žádost o přiznání náhrady nákladů na výživu pozůstalých (dále jen „druhá žádost o náhradu“) s tím, že ke dni 31. 8. 2016 jí bude odejmut sirotčí důchod. I druhá žádost o náhradu byla zamítnuta pro nesplnění podmínek pro přiznání nároku, neboť žalobkyně je schopna se samostatně živit. Rovněž proti tomuto rozhodnutí (= rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 27. 11. 2017, č. 7078/2017) nepodala žalobkyně odvolání, a tak nabylo dne 30. 12. 2017 právní moci.
18. Žalobkyně podala dne 22. 7. 2019 žádost o zpětné doplacení náhrady nákladů na výživu pozůstalých (dále jen „první žádost o doplatek“), načež byla sdělením krajského policejního ředitele ze dne 9. 8. 2019, č.j. KRPK-60139-2/ČJ-2019-19000P (dále jen „první sdělení ředitele“) vyrozuměna o tom, že o první i druhé žádosti o náhradu již bylo pravomocně rozhodnuto. Dne 23. 6. 2020 žalobkyně požádala o zpětné doplacení náhrady nákladů na výživu pozůstalých ode dne 4. 10. 1992 (dále jen „druhá žádost o doplatek“), na což bylo reagováno sdělením krajského policejního ředitele ze dne 2. 7. 2020, č.j. KRPK-45462-2/ČJ-2020-1900KR (dále jen „druhé sdělení ředitele“), v němž bylo konstatováno, že z druhé žádosti o doplatek nevyplývají žádné nové skutečnosti, které by mohly vést k jiným závěrům, než které již byly ve věci vyjeveny, proto byla druhá žádost o doplatek považována za bezpředmětnou, neboť o nárocích žadatelky (= žalobkyně) bylo již dříve pravomocně rozhodnuto.
19. Následně se žalobkyně obrátila na veřejného ochránce práv, který ve svém závěrečném stanovisku ze dne 16. 8. 2022, č.j. KVOP-43095/2022 (dále jen „závěrečné stanovisko VOP“) navrhl krajskému policejnímu řediteli vydání rozhodnutí podle § 181 zákona o služebním poměru. O druhé žádosti o doplatek bylo následně rozhodnuto prvoinstančním, resp. napadeným rozhodnutím, která jsou předmětem soudního přezkumu ve věci sp. zn. 77 Ad 1/2023.
20. Stran posouzení věci, soud primárně připomíná závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjedené v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, které byly shrnuty do následujících právních vět: *I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*
21. Kritickým nedostatkem uplatněné žaloby je její nekonkrétnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

22. Jak patrně z bodů 1 – 11 žaloby, není v nich uvedeno nic konkrétního, co by bylo možné přezkoumat jako relevantní žalobní námitku. Bráno podle pořadí, v prvním bodu soud postrádá specifikaci důkazních prostředků, ke kterým nebylo přihlédnuto, konkretizaci stanovisek veřejného ochránce práv, které byly žalovaným ignorovány, a stejně tak označení zákonného ustanovení, které nebylo respektováno, včetně vylíčení toho, jak přesně bylo v případě žalobkyně opomenuto/nerespektováno.
23. Stejně pak lze uvést i stran druhého bodu žaloby. I tu soud postrádá označení oněch „*hrubých procesních chyb Policie ČR*“, stejně tak konkretizaci toho, který ze služebních postupů nebyl dodržen. V rovině naprosté obecnosti jsou pak závěry o „*neznalosti mzdové problematiky a poškozování práv pozůstalých výpočtem náhrady*“ i tvrzení o tom, že „*dle interních směrnic Policie ČR nesmí výpočtem snížit výši nároku*.“ Tvrdí-li žalobkyně, že „*výplata usmrčeného policisty měla pokračovat, akorát ve prospěch pozůstalé manželky*“, pak je zjevné, že došlo k propojení dvou věcí, a to žádosti žalobkyně, která je ovšem dcerou zemřelého policisty S. P., a žádosti matky žalobkyně, manželky policisty S. P., o jejíž žalobě zdejší soud rovněž rozhodoval. Žalobkyně se však podanou žalobou nemůže jakkoliv domáhat nároků matky. Nepřezkoumatelná jakožto žalobní námitky jsou tvrzení „*Od 1. 1. 1993 se měl aplikovat zákon č. 37/1993 Sb. Čl. 10 odst. 3*“ (bod 2 žaloby) a tvrzení vyjevená v bodech 3 – 11 žaloby. Žaloba je tu pouze seznamem zákonů, resp. výčtem domnělých (protože nikterak prokazovaných) nedostatků zaměstnanců Ministerstva vnitra ČR, bez sebemenšího vylíčení konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů, kterých se žalovaný měl vůči žalobkyni dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným. Žalobkyně opomíjí, že soud není oprávněn, tím méně povinen, jakkoliv dotvářet žalobní námitky či je za žalující stranu domýšlet. To je výsostným právem, ovšem i povinností žalobkyně. Neučiní-li tak, nese plné riziko neúspěchu v soudním řízení.
24. Argumentace obsažená v bodech 12 a 13 žaloby se pak míjí s rozhodovacími důvody prvoinstančního i napadeného rozhodnutí. Žádost žalobkyně (ze dne 23. 6. 2020) o zpětné doplacení náhrady nákladů na výživu pozůstalých jako pozůstalé po příslušníkovi byla zamítnuta, neboť jí žádné nároky související s vyplacením náhrady nákladů na výživu pozůstalé nevznikly. S tímto závěrem ovšem žalobkyně v bodech 12 a 13 žaloby nepolemizuje. Byť jí žádná náhrada přiznána nebyla, namítá (bod 12), že „*Policie ČR zahrnula do výpočtu náhrady paní R. T.*“ K tomu ovšem z uvedených důvodů nemohlo dojít v rozhodnutích týkajících se žalobkyně. Lze se tak domnívat, a formulace námitky v bodu 13 tomu nasvědčuje, že i tu žalobkyně obrací pozornost a uplatňuje námitky týkající se rozhodnutí ve věci její matky (k tomu srov. text žalobního bodu 13: „*Při výpočtu náhrady matky žalované paní K. P. Policie ČR zahrnula paní R. T. a žalovanou do okruhu vyživovaných osob, ačkoli již byly schopny se samostatně žít. Při výpočtu náhrady žalované Policie ČR sdělila, že dovršením 26. roku života nemá již žádný nárok na náhradu. Logický rozpor policejní prezident opět neshledal.*“). Shrnutí, uvedené námitky nemohly být shledány důvodnými.
25. Stejně tak mimoběžná s obsahem předmětu soudního přezkumu jsou tvrzení vyjevená v bodě 14 žaloby. Zde žalobkyně brojila proti pochybením „*při odnětí sirotčího důchodu*“. Ovšem nic, co by se týkalo odnětí dávek sirotčího důchodu, nebylo předmětem prvoinstančního, resp. napadeného rozhodnutí. Ani tato námitka proto nebyla důvodná.
26. Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného k žalobě v replice ze dne 11. 7. 2023. O tvrzeních tam uvedených soud uvažil následovně.
27. Předně je třeba připomenout § 72 odst. 1 s. ř. s., podle něhož lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou, a především pak § 71 odst. 2 větu třetí s. ř. s., podle kterého rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.

28. Byť byla replika datována po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby, bylo by možné přezkoumat ta tvrzení v ní obsažená, která by bylo lze posoudit jako upřesnění/rozhojnění žalobní argumentace. Bohužel, žalobkyně i v případě repliky povětšinou ustala na obecných tvrzeních (body 1 – 3 a bod 6 repliky), u nichž nelze rozpoznat jejich vztah k žalobním tvrzením, natož uvažovat o jejich přezkumu, příp. konstatování o opožděnosti takové námitky. Bod 5 repliky se opět týká věci žalobkyniny matky, a je proto mimoběžný s věcí (a žalobou) žalobkyně. Pouze v bodě 4 repliky by bylo možno pozorovat základ řádně uplatněné námitky, když žalobkyně namítala, že změní-li se podstatně poměry poškozeného, může se poškozený domáhat změn v úpravě svých práv. Soud však žalobkyni nevyzýval k upřesnění takového tvrzení, neboť i po jeho případném doplnění by se jednalo o námitku opožděnou, ke které soud již nemohl přihlížet (k tomu srov. § 71 odst. 2 větu třetí s. ř. s.). A stejně lze uvést i k námitce o podjatosti plk. JUDr. Kateřiny Janulkové. I tato námitka byla uplatněna po uplynutí zákonem stanovené lhůty.
29. Vzhledem k tomu, že žádná žalobní námitka nebyla soudem shledána důvodnou, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Soud pro úplnost konstatuje, že neprovedl žalobkyní navržené důkazy 1) prvoinstančním rozhodnutím, 2) odvoláním proti prvoinstančnímu rozhodnutí, 3) napadeným rozhodnutím, 4) závěrečným stanoviskem VOP ze dne 16. 8. 2022, č.j. KVOP-43095/2022, 5) zprávou VOP o šetření ve věci náhrady nákladů na výživu pozůstalé K. P., 6) listinou MV ČR „Náhrady nákladů na výživu pozůstalých“, 7) listinou - odpovědí Mgr. E. H. (ekonomický odbor MV ČR) ze dne 7. 3. 2017, 8) listinou - odpovědí Ing. E. Ž. (ekonomický odbor MV ČR) ze dne 10. 12. 2013, 9) listinou – výpočtem náhrady na výživu pozůstalých ze dne 22. 3. 2023 vypracovaným K. P., a 10) výsledkem K. P. Listiny uvedené v bodech 1) – 4) a 9) jsou součástí správního spisu předloženého žalovanou stranou a prokazování listinami tvořícími správní spis se dokazování neprovádí. Důkazy specifikované v bodech 5) – 8) a 10) soud neprovedl, protože by to vzhledem k důvodům, které soud vedly k zamítnutí žaloby, bylo zjevně nadbytečné. Soud naopak provedl důkaz navržený žalobkyní, a to přečtením části odůvodnění rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 31. 3. 2014, č. 477/2014 (= text na str. 5, odstavec pod tabulkou uvozený slovy „Právo na náhradu na výživu pozůstalých (...)“ a končící slovy „(...) od 30. 8. 2010 takto:“. Tento důkaz však na rozhodnutí soudu nemohl nic změnit, protože z jeho výrokové části je bez pochyb zřejmé, že žádost žalobkyně o náhradu nákladů na výživu pozůstalých byla tímto rozhodnutím zamítnuta, neboť nebyly splněny podmínky pro její přiznání.

[VI] Náklady řízení

31. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by náleželo podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalobci, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení. Žalovaný se však práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal, a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 23. 10. 2024

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.